

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η **προγραμματική διακήρυξη** της Λαϊκής Ενότητας (**ΛΑ.Ε**) είναι ένα πολύ σύντομο κείμενο, που επιχειρεί να δώσει το στίγμα του νέου φορέα που προέκυψε κυρίως με αποχωρήσεις πρώην κομματικών και κυβερνητικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ.

Ταυτόχρονα, το κείμενο της διακήρυξης –και πολύ περισσότερο– είναι **εξαιρετικά ασαφές** και επομένως **αμφίσημο**.

Ένα βασικό χαρακτηρισμό του είναι ο μετριάσμος, η σχετικοποίηση των ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ, μέσω των αντίστοιχων ΕΠΙΘΕΤΩΝ ή λοιπών επεξηγηματικών προσδιορισμών.

Για την κυβέρνηση και το ΣΥΡΙΖΑ

Η ΛΑ.Ε δεν κάνει καμία πολιτική αναφορά στην απελθούσα **κυβέρνηση** ΣΥΡΙΖΑ συνολικά, αλλά προτιμά να κρίνει την **“ηγετική ομάδα** της κυβέρνησης”. Απουσιάζει μάλιστα η παραμικρή αναφορά στον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ! Όπως φαίνεται, άλλο ο ΣΥΡΙΖΑ, άλλο η κυβέρνηση, άλλο η ηγετική ομάδα της που έχει όλες τις ευθύνες...

Για το χρέος και το ερώτημα της διαγραφής του

Η ΛΑ.Ε κάνει λόγο για «διαγραφή του **μεγαλύτερου** μέρους του χρέους” και εκεί βάζει τελεία. Επειδή αυτή η θέση ξαναπαίχτηκε με το ΣΥΡΙΖΑ, καλό θα ήταν να επεξηγηθεί το περιβόητο “μεγαλύτερο” και τα κριτήρια για αυτό. Είναι μήπως το αναγκαίο μέρος να διαγραφεί ώστε το υπόλοιπο να είναι «βιώσιμο»; Και αυτό δεν είναι ευθεία αναγνώριση, όπως και άρνηση της **μονομερούς** διαγραφής;

Για τους εργατικούς μισθούς

Εδώ υπάρχει εντυπωσιακή πυκνότητα ασάφειας, καθώς η ΛΑ.Ε κάνει λόγο για «**σταδιακή** αύξηση των **κατώτατων** μισθών, συντάξεων και επιδομάτων ανεργίας (...) σε συνδυασμό με τους αναπτυξιακούς **ρυθμούς**». Καθώς δεν υπάρχει ούτε καν η αναφορά στην επαναφορά του βασικού στα 751 ευρώ, τι σημαίνει **σταδιακή** αύξηση; Η ειδική αναφορά μόνο στον **κατώτατο** μισθό υπονοεί μνημονιακό πάγωμα για τους μισθούς γενικά; Και αυτή η συσχέτιση με τους **αναπτυξιακούς ρυθμούς**, πως ορίζεται, αν όχι σα το ταβάνι αιτιολόγησης της καθήλωσης κατά τα συνηθισμένα; Αλήθεια τι σημαίνει η επαγγελία “άμεση κατάργηση των μνημονίων”, όταν το στοιχειώδες αίτημα για άμεση επαναφορά των κατώτατων μισθών, συντάξεων και επιδομάτων ανεργίας, ροκανίζεται και ετεροχρονίζεται;

Για τον ΕΝΦΙΑ

Η ΛΑ.Ε επαναλαμβάνει την υπόσχεση του ΣΥΡΙΖΑ για κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και κάνει λόγο για θέσπιση φόρου «μόνο για την **πολύ μεγάλη** ακίνητη περιουσία». Είναι ορθή θέση, μόνο που σχόλασε η παρούσα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και δεν πρόλαβε κανείς να μάθει που έμπαινε το όριο της “πολύ μεγάλης” περιουσίας, ώσπου ήρθε το Τρίτο Μνημόνιο και είπε να πληρωθεί ο ΕΝΦΙΑ αλώβητος.

Για την οικονομική ολιγαρχία

Η ΛΑ.Ε δεν κάνει καμία αναφορά στο ελληνικό κεφάλαιο και το τόσο σφριγηλό αστικό στρατόπεδο του ΝΑΙ, παρά μόνο στους “**διαπλεκόμενους** ολιγάρχες”. Κάποιος θα πρέπει να διευκρινίσει, όχι ποιοι είναι οι διαπλεκόμενοι, αλλά ποιοι εξαιρούνται και ποιοι ίσως θεωρούνται και γιατί ..αθώες περισσότερες χρήσιμες στην “παραγωγική ανασυγκρότηση”.

Για τις ιδιωτικοποιήσεις

Εδώ και αν υπάρχουν ακροβασίες και **βασίλειο των επιθέτων** που ξεθωριάζουν τα ουσιαστικά. Η ΛΑ.Ε ζητάει «τερματισμό των **αρπακτικών** ιδιωτικοποιήσεων» και «επανάκτηση της δημόσιας περιουσίας (...) με ακύρωση των **παράνομων και αντισυνταγματικών** αποφάσεων για την εκχώρησή τους». Ποια είναι πραγματικά η σκοπιμότητα αυτών των διακρίσεων (αρπακτικές και μη, παράνομες και μη) και ποιος θα μας φωτίσει;

Για το οικονομικό μοντέλο

Η ΛΑ.Ε επισημαίνει ότι «**ουσιώδης** συνιστώσα της οικονομικής ανασυγκρότησης θα είναι ο “**τρίτος**” (πλάι στον κρατικό και ιδιωτικό) τομέας”. Πουθενά όμως δε μας λέει ποιος θα

είναι ο τομέας και μορφή ιδιοκτησίας που θα δίνουν το ρυθμό και την κατεύθυνση στην οικονομική δραστηριότητα. Πάντως μάλλον δε θεωρούν τους συνεταιρισμούς και δε θα ήταν λογικό. Κουβέντα για τον πρώτο και δεύτερο τομέα.

Για την ΕΕ

Και εδώ ο πληθωρισμός επιθέτων καλύπτει (ή δίνει έμφαση) σε ένα ορισμένο περιεχόμενο θέσεων, που κάθε άλλο είναι σε λογική ουσιώδους ρήξης με την ΕΕ.

Έτσι αντί για αναφορές στην ΕΕ γενικά, γίνεται λόγος για «αντίδραση των **κυρίαρχων** δυνάμεων της ΕΕ» ή αλλού για τις «**κυρίαρχες** δυνάμεις στη **σημερινή, γερμανική ΕΕ**». Διπλωματική ακρίβεια και δίχτυ από-ενοχοποίησης της ΕΕ συνολικά...

Λογικό είναι λοιπόν μετά από αυτές στην αναφορές στην ΕΕ, το ζήτημα της ρήξης να τακτοποιείται ως «ρήξη με τις **νεοφιλελεύθερες** πολιτικές και **επιλογές** της ΕΕ». Ως φαίνεται υπάρχουν και οι αντι-νεοφιλελεύθερες πολιτικές και επιλογές, των μη-κυρίαρχων δυνάμεων της μη-γερμανικής ΕΕ.

Κατά τα άλλα ενοχλεί τόσο πολύ ο ξύλινος λόγος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το **κακόηχο** “έξω από την ευρωζώνη και την ΕΕ”, το **αφοριστικό** “μη αναγνώριση και διαγραφή του χρέους” και το **υπερφίαλο** «για να ζήσει η εργαζόμενη πλειοψηφία, πρέπει να χάσει πλούτο, εξουσία και ιδιοκτησία το κεφάλαιο».

Στην πραγματικότητα δύο δρόμοι υπάρχουν

Είτε ΠΑΡΑΜΟΝΗ στην ΕΕ με ΜΝΗΜΟΝΙΑ διαρκείας

Είτε ΕΞΟΔΟΣ από την ΕΕ με ρήξη με το κεφάλαιο, για να ζήσει ο λαός

Διαλέγει κανείς και παίρνει...